

Sygn. akt VIII C 344/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł.

przeciwko D. R.

o zapłatę

zasądza od pozwanego D. R. na rzecz powoda Miejskiego Przedsiębiorstwa (...) spółka z o.o. w Ł. kwotę 203,80 zł. (dwieście trzy złote osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 167 zł. (sto sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 344/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 12 października 2016 roku w elektronicznym postępowaniu sądowym powód Miejskie Przedsiębiorstwo (...) spółka akcyjna z siedzibą w Ł., reprezentowane przez radcę prawnego, wniósł o zasądzenie od pozwanego D. R. kwoty 203,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazał, że podczas kontroli w pojeździe nr 2 na odcinku pomiędzy ulicami (...) w dniu 20 stycznia 2016 r. stwierdzono u pozwanego brak ważnego biletu podróżnego uprawniającego do skorzystania z usług powoda. W związku z tym powód wystawił pozwanemu wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania. Stąd roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 20 lutego 2016 r.

(pозew- k. 2- 4)

Nakazem zapłaty z dnia 2 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie zasądził od D. R. na rzecz powoda kwotę 203,80 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 20 lutego 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 120 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

(nakaz zapłaty k. 4 v.)

Sprzeciwem wniesionym w dniu 24 listopada 2016 r. D. R. zakwestionował, że w dniu 20 stycznia 2016 r. jechał pojazdem powoda bez ważnego biletu twierdząc jednocześnie, że nadal jest w jego posiadaniu. Poza tym pozwany

podniósł, że pomimo przekazania numeru telefonu, strona powodowa nie skontaktowała się z nim w celu rozłożenia należności na raty.

(sprzeciw k. 7 v.)

Postanowieniem z dnia 30 listopada 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania tut. Sądowi z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego.

(postanowienie k. 9 v.)

W piśmie z dnia 1 marca 2017 r. pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w pozwie.

(pismo pełn. powoda k. 12).

W sprzeciwie wniesionym na urzędowym formularzu D. R. sprecyzował, że zaskarża nakaz zapłaty w całości oraz wniósł o oddalenie powództwa. Ponadto pozwany wniósł o zwolnienie z kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany powtórzył zarzuty i twierdzenia powołane w piśmie wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

(sprzeciw k. 23- 24)

W piśmie z dnia 4 maja 2017 r. pełnomocnik powoda podtrzymał swoje stanowisko przedstawione w pozwie.

(pismo pełn. powoda k. 29- 30).

Na rozprawie w dniu 4 września 2017 r. nikt się nie stawił.

(protokół rozprawy k. 35)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 stycznia 2016 r. podczas kontroli w pojeździe powoda nr 2 na odcinku pomiędzy ulicami (...). Skorupki stwierdzono, że D. R. nie posiada dokumentu uprawniającego do skorzystania z ulgi w zakupie biletu podróznego. W związku z tym osoba przeprowadzająca kontrolę wystawiła pozwanemu wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania.

(wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej k. 18).

Pismem z dnia 24 marca 2016 r. powód wezwał D. R. do zapłaty kwoty 205,56 zł.

(ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty k. 19, potwierdzenie odbioru k. 20)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie powołanych powyżej dowodów w postaci dokumentów, których prawdziwość nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

Powód dochodził od pozwanego kwoty 203,80 zł. tytułem opłaty dodatkowej w wysokości 200 zł. i opłaty za przejazd w wysokości 3,80 zł. w związku z wynikiem kontroli przeprowadzonej w dniu 20 stycznia 2016 r. D. R. zakwestionował, że tego dnia podczas kontroli nie posiadał ważnego biletu podróznego twierdząc, że nadal jest w jego posiadaniu. Co prawda z uzasadnienia pozwu wynika, że powód dochodzi od pozwanego zapłaty z tytułu przejazdu pojazdem powoda w dniu 20 stycznia 2016 r. bez ważnego biletu podróznego. Jednak treść wystawionego tamtego dnia wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej nie pozostawia wątpliwości, że faktyczną podstawą wystąpienia z przedmiotowym powództwem jest brak po stronie D. R. uprawnień do ulgi. Nie zmienia to oceny Sądu co do zasadności powództwa.

Nie ulega wątpliwości, że wobec treści wezwania do wniesienia opłaty dodatkowej, pozwany nie musiał wykazywać, że posiadał bilet podróżny. Natomiast D. R. powinien wykazać, że posiadał w dniu 20 stycznia 2016 r. uprawnienia do podróżowania z ulgowym biletem podróżnym o nr (...) o wartości 1,30 zł.

W ocenie Sądu pozwany w żaden sposób nie wykazał powyższej okoliczności, a nawet się do niej nie odniósł. Pozwany nie stawiał się na rozprawie w dniu 4 września 2017 r., nie złożył również żadnych wniosków dowodowych w postaci chociażby przeprowadzenia dowodu z przesłuchania stron, czy też dowodu z dokumentu uprawniającego do podróżowania na podstawie ulgowego biletu podróżnego. W tym zakresie D. R. nie sprostał ciężącemu na nim zgodnie z treścią art. 6 k.c., ciężarowi udowodnienia okoliczności faktycznych, z których wywodzi skutki prawne. Zgodnie z powołanym przepisem ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W przedmiotowej sprawie to pozwany winien udowodnić, że w dniu kontroli w pojeździe powoda posiadał ważny bilet podróżny. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego. Wskazać przy tym należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom postępowania przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmują stanowisko w sprawie (pозwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych (por. Komentarz do art. 217 Kodeksu postępowania karnego: P. Telenga i inni, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. WKP, 2012; T. Żywnowski i inni, Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Tom I. Artykuły 1-366. Lex, 2013; B. Karolczyk, Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. St.Prawn. 2012/1/123-148).

D. R., który posiadała bilet, a nie posiadał jedynie dokumentu uprawniającego do ulgi, mógł wnieść o anulowanie opłaty dodatkowej w terminie 7 dni od wystawienia wezwania, co nastąpiłoby w przypadku przedłożenia przez pozwanego aktualnego w dniu kontroli dokumentu poświadczającego uprawnienie do przejazdu ulgowego oraz uiszczenia opłaty manipulacyjnej w kwocie 10 zł (§ 10 ust. 1 i 2 uchwały nr XXXI/551/12 Rady Miejskiej w Ł. z dnia 25 stycznia 2012 roku w sprawie ustalenia opłat za usługi przewozowe lokalnego transportu zbiorowego w Ł., Dz. Urz. Woj. (...). 2012, poz. 517 ze zm.). Nieuczynienie tego spowodowało w konsekwencji narażenie się na konieczność poniesienia opłaty dodatkowej. Skoro zatem pozwany podróżował środkiem komunikacji miejskiej bez dokumentu poświadczającego uprawnienie do przejazdu ulgowego, a tym samym nie dotrzymał warunków zawartej z powodem umowy przewozu, ten był uprawniony do obciążenia pozwanego opłatą dodatkową w wysokości 200 zł, jak również opłatą za podróż w wysokości 3,80 zł. Wskazać przy tym należy, że wysokość opłaty dodatkowej, jak i opłaty za podróż, nie są dowolnie kształtowane przez stronę powodową, a znajdują swoje źródło w przepisach prawa (§ 9 ust. 3 pkt 1 załącznika nr 1- przepisy taryfowe w lokalnym transporcie zbiorowym Miasta Ł. oraz pkt. I.2- załącznika nr 2- rodzaje i ceny biletów komunikacji lokalnego transportu zbiorowego cyt. uchwały). Żądanie powoda zapłaty kwoty 203,80 zł należy zatem uznać za w pełni zasadne.

Podkreślić przy tym należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że zgodnie z treścią przepisu art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności, przy czym dłużnik jest w opóźnieniu jeżeli nie spełnia świadczenia w określonym terminie. Jeżeli zaś stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Skoro osoba działająca w imieniu powoda wystawiła pozwanemu w dniu 20 stycznia 2016 r. wezwanie do wniesienia opłaty dodatkowej w kwocie 200 zł. oraz opłaty za podróż w kwocie 3,80 zł. w terminie 30 dni od daty wystawienia wezwania, to roszczenie powoda stało się wymagalne od dnia 20 lutego 2016 r.

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Ponieważ żądanie powoda zostało uwzględnione w całości to stronie powodowej należy się zwrot niezbędnych kosztów poniesionych w celu dochodzenia jej słusznych praw (art. 98 § 3 k.p.c.). Koszty poniesione przez powoda wyniosły 167 zł. i obejmowały opłatę od pozwu w wysokości 30 zł., koszty zastępstwa radcy prawnego w

kwocie 120 zł. (§ 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Natomiast Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania wobec D. R. dobrodziejstwa art. 102 k.p.c. W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym na urzędowym formularzu pozwany wniósł o zwolnienie z kosztów procesu oraz załączył oświadczenie o stanie rodzinnym, majątku, dochodach i źródłach utrzymania. Zgodnie z treścią wskazanego przepisu, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sposób skorzystania z art. 102 k.p.c. jest przy tym suwerennym uprawnieniem sądu orzekającego i od oceny tegoż sądu należy przesądzić, że taki szczególnie uzasadniony wypadek nastąpił w rozpoznawanej sprawie oraz usprawiedliwia odstąpienie od obowiązku ponoszenia kosztów procesu (por. m.in. postanowienie SN z dnia 25.03.2011 r., IV CZ 136/10, LEX nr 785545; postanowienie SN z dnia 19.01.2012 r., IV CZ 118/11, LEX nr 1169157; postanowienie SN z dnia 26.01.2012 r., III CZ 10/12, OSNC 2012/7-8/98; postanowienie SN z dnia 9.02.2012 r., III CZ 2/12, LEX nr 1162689). W ocenie Sądu wobec pozwanego nie zachodzi żaden szczególny wypadek uzasadniający zastosowanie przepisu art. 102 k.p.c. do rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu. Co prawda z oświadczenia złożonego przez D. R. wynika, że utrzymuje się jedynie z zasiłku celowego z MOPS-u oraz prac dorywczych, z których osiąga maksymalny dochód w wysokości 200 zł. miesięcznie. Jednak pozwany będący mężczyzną w sile wieku (rok urodzenia 1982) w żaden sposób nie wyjaśnił, dlaczego nie posiada stałego zatrudnienia. Poza tym D. R. nie reagując na wezwanie do zapłaty należności dochodzonej pozwem, dał z pewnością powód do wystąpienia z przedmiotowym powództwem.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.